

Llibre escrit per Josep Pinyol i Balasch

Pròleg

per Joan Carretero i Grau

La llarga història de les nacions té cruïlles que fan decantar el seu futur cap situacions de plenitud o cap a una decadència, de vegades, imparable.

Catalunya viu en aquests temps una situació de crisi intensa que, en funció de la seva resolució, la pot dur a ser una nació lliure en el concert dels estats o, per contra, a la seva assimilació i pèrdua de qualsevol de les possibilitats de desenvolupament.

En primer terme, Catalunya pateix un agut xoc econòmic, indiscutiblement vinculat a la crisi econòmica internacional. Ara bé, la seva profunditat, i cruesa en aquells aspectes que més afecten a la ciutadania, tenen arrels més profundes. Espanya, i la seva maquinària estatal, exercint de metròpoli sobirana, ha escanyat, i escanya, Catalunya, jutjada aliena i derrotada, com a font preeminent de recursos. En altres paraules, Catalunya, tractada com un territori colonial, és espoliada, també fiscalment, fet que la condemna a una gairebé impossible sortida d'aquest pou.

Conseqüència directe de la dominació n'és que Catalunya, en els darrers anys, s'ha servit de les pràctiques polítiques espanyoles, amb afegitons autòctons prou remarcables, a càrrec d'una classe política serva d'Espanya. Ha confegit una administració pública idèntica a l'espanyola, no ha tingut capacitat, ni tan sols, de dotar-se d'una llei electoral, els partits polítics, lluny d'eines de govern, han esdevingut unes grans empreses de col·locació pel sistema de cooptació.

Paradoxalment, Catalunya, resta pàtria, cultura, llengua; rius i mar, valls i muntanyes, terra i cel, que en no tenir un estat propi, es troba encadenada i sense les eines per garantir-se i potenciar, ni pot projectar al món les seves capacitats.

Tanmateix, els esdeveniments recents han revifat en milers i milers de ciutadans la voluntat decidida de canviar el rumb del País, d'assolir, sense embuts, un futur de llibertat i de prosperitat.

Durant massa temps, se'ns ha fet creure que érem uns privilegiats, que això de l'autonomia era una concessió, i no pas un pacte, que l'estratègia del gradualisme era la correcta, i que per tant, qualsevol voluntat dels catalans necessitava explícitament d'un acord amb Espanya.

Tothom, a Catalunya, té més clar cada dia que cal anar, de manera urgent, a la consecució de l'estat propi, de tenir les regnes del destí a les pròpies mans, de perdre la por a ser adults, de no voler ser, per més temps, esclaus sense remei.

Catalunya ha de bastir una majoria política que proclami al Parlament la independència, de manera unilateral, que trenqui la situació d'estancament actual, que digui al món que està preparada per avançar i cooperar amb tots els estats lliures, que vol recuperar allò que li fou arrabassat i que ho vol de manera decidida. La llibertat ha de ser cercada, lluitada i exigida, mai pidolada.

Ara bé, no ens hem d'enganyar, a aquesta Catalunya lliure no s'hi arriba, i no existirà sense una majoria política que també iniciï un procés imparabile de regeneració democràtica per assolir una democràcia de qualitat. Catalunya, pionera en les pràctiques parlamentaries, no pot ser una democràcia de tercera, ha de fer de la política una de les dedicacions més nobles. Cal anar a les més altes cotes de transparència, de gestió eficient, d'austeritat; obligar-se a fer normes més dures d'incompatibilitats, amb necessària limitació de mandats, i elecció dels millors candidats perquè la qualitat ha de ser l'objectiu.

A les vostres mans teniu una obra d'en Josep Pinyol que fa una diagnosi acurada de la realitat de Catalunya, amb una anàlisi històrica i política rigorosa, cerca les claus per entendre el present, descriu la situació econòmica i les seves causes, ens ajuda a conèixer els punts febles del nostre poble

i les nostres fortaleses i, ahora, ens proposa un tractament per a fer possible que els esdeveniments ens portin a tenir una Pàtria lliure, democràtica, pròspera, plena d'oportunitats per a nosaltres i per a les futures generacions de catalans.

Cal endinsar-se en aquest assaig per a entendre, una mica més, el que avui és Catalunya.

Puigcerdà, gener de 2010